

AKCE SBORU:

Čtvrtek 23.9. setkání staršovstva v 18:00
Neděle 3.10. Díkuvzdání v 15:00

DALŠÍ AKCE:

17.-19.9. Lužická sedmička

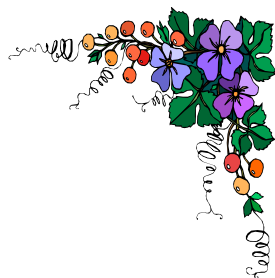
TAXISLUŽBA:

David Matys, tel. 724 066 686

BLAHOPŘEJEME

Narozeniny tento měsíc slaví:

- 7.9. Milada Korolusová
- 8.9. Patrik Mžik
- 11.9. Květa Kupková ml.
- 12.9. Irena Šimková
- 17.9. Hana Kucová
- 18.9. Ema Jírová
- 24.9. Růžena Krnáčová
- 26.9. Beata Jírová
- 29.9. Václav Kouřimský

Vydalo BJB Brniště pro svou vnitřní potřebu
Šéfredaktor: Martina Matysová, martina.matys@bjb-brniste.cz, 607 705 926

Korektura: Růžena Kucová

Tisk: David Matys

Uzávěrka příštího čísla je ve čtvrtek 23.9. 2021

Tento Zpravodaj je k přečtení i ke stažení na našich internetových stránkách:

www.bjb-brniste.cz

Zpravodaj

BJB Brniště

15. ročník

Září 2021

Chci, abyste pouzbuzeni v srdci a spojeni láskou hluboce pochopili a plně poznali Boží tajemství, jímž je Kristus; v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.

Koloským 2:2-3

A řekl jim: „Toto je má krev nové smlouvy, která se vylévá za mnohé. Amen, pravím vám, že se již více nenapiji z plodu vinné révy až do onoho dne, kdy jej budu pít nový v Božím království.“

Marek 14:24-25

Milí bratři a sestry.

Je zde zase září a začátek nového školního roku. Pro děti zase něco nové. Pro všechny určité nové učení, pro mnohé i noví učitelé a spolužáci, a co pro nás ostatní? Ve společnosti se více počítá s novým začátkem v lednu, při začátku nového kalendářního roku, ale v církvi plánujeme věci na školní rok. Co nás ale čeká letos? Už jsme naplánovali nějaké aktivity na další měsíce, ale nikdo neví, zda se budou moci uskutečnit, či nikoli. Nikdo asi nevíme, jaké omezení přijde, a jestli je to nutné nebo zda s námi nezkouší někdo manipulovat a zjistit, co si může dovolit a kam zajít.

Jsou ale věci i staré a dávno platné, a dokonce stále platné. Ježíš při poslední večeři s učedníky vzal kalich s vínem a řekl: „*Toto je má krev nové smlouvy, která se vylévá za mnohé.*“, nebo jak nám napsal apoštol Pavel v 1 Korintským 11:25: „*Tento kalich je nová smlouva v mé krvi... .*“ On nám dal novou smlouvu, zpečetěnou Jeho krví, ve které nám říká, že už se nemusíš snažit, aby tě Bůh přijal. Že už se nemusíš lopotit, aby sis zasloužil Jeho království. Že už nemusíš přinášet nějaké oběti, aby ti byly odpuštěny hříchy, ale že Jeho krev tekla na odpuštění tvých hříchů a jenom pro ni a kvůli ní, jsi přijat do Božího království jako Jeho syn a dcera.

Ale také nám tímto textem říká, že nové věci přicházejí. Překvapilo mě, když jsem si uvědomil, že i pro Ježíše bude něco nové, bude pít ten nový kalich v Božím království. On už v něm je, ale možná, že mluví o kalichu, který bude pít s námi až bude Církev s Ním na Jeho svatbě. Tak i ty a já jsme už při křtu přešli ze smrti do života a naše jména jsou zapsána knize života, ale tady na zemi stále vidíme ten zmar a jak se vše blíží k zániku. Ale raduj se, to je jak s tou škaredou housenkou, která když se narodí tak stárne a stárne, chodí pomaleji a pomaleji, až se zakuklí (zavře do rakve) a vypadá to, že zahynula, ale za pár dní se z ní vyklube ten nádherný motýl.

Co nového nás čeká? Jaký motýl budu? Nevím. Jen mám pocit, aby přišlo něco nádherné, nejprve přichází něco ošklivé. A to ošklivé je tady proto, abychom vůbec uviděli to nádherné. Myslím, že nás čekají těžké věci, ale to důležité je, abychom v nich neztratili pohled s Ježíšem, který pro radost, která byla před Ním podstoupil kříž a pohrdnul hanbou sedí na pravici Boží. Důležité je, abychom nesli lidem lásku a naději, ať se děje, co se děje. A vyznávám, že často mi to nejde.

Nedělní bohoslužby

- 5.9. vedení i kázání: Jiří Šimek
 12.9. vedení: Jiří Šimek
 kázání: Jan Bistranin
 19.9. vedení i kázání: Štefan Halža
 26.9. vedení i kázání: Jiří Šimek

Nedělní škola pro děti

v klubovně v 1. patře (pro děti 3 – 10 let):

5. 9. Anička Kouřimská
 12. 9. Kamila Matysová (slovičko k dětem)
 19. 9. Kamila Matysová
 26. 9. Petra Boučková

HLÍDÁNÍ DĚTÍ

**v podkroví
(pro děti do 3 let, které vydrží bez rodičů)**

Martina Berková, Irenka Šimková

Hlídnání bude k dispozici, pokud se sejdou alespoň 2 děti (mimo rodinných nedělí).

Rozhovory nad Biblií

každé úterý v 18:00
v Oáze i on-line

Téma:
Lukášovo evangelium
Bůh

Mládež

pátek 19:00

3.9. dle domluvy
10.9. dle domluvy
17.9. dle domluvy
24.9. dle domluvy

Dorost

čtvrtek 17:00

2.9. Anička
9.9. Anet
16.9. Zuzka
23.9. Jirka
30.9. Anička

Skupinky**Skupinka v Novém Boru:**

-

Skupinka ve Stráži pod Ralskem:
dle domluvy**Skupinka v Mimoni:**
dle domluvy**Skupinka „Východní“:**
dle domluvy

BOŽE PROMĚŇUJ MĚ, ABYCH TĚ NEZARMUCOVAL A LIDI KOLEM SEBE DOKÁZAL POVZBUZOVAT NA TÉ CESTĚ DO TVÉHO KRÁLOVSTVÍ, KDE UŽ NENÍ ŽÁDNÁ BOLEST, ANI NEMOC, ANI NELÁSKA A PONIŽOVÁNÍ, ANI SOBECKOŠT A VYVYŠOVÁNÍ, ANI ODSUZOVÁNÍ A POVYŠOVÁNÍ, ALE TVOJE VĚČNÁ RADOST A POKOJ.

Amen

Jiří Šimek

OHLASY**Ohlasy ze setkání staršovstva v srpnu**

Sešli jsme se v plném počtu ve sborovém domě Oáza. Na začátku jsme měli čas pro společné modlitby. Jirka Šimek pak četl z Jakubova listu 3, 13-18. Kéž neseme tu čistou moudrost (v.17) v našem sboru, aby byl Kristus v nás vidět.

Body, které jsme probírali:

- Naplánovali jsme bohoslužby na září. Druhou neděli v září bude slovem sloužit br. Jan Bistranin.
- Děkuvzdání bude v Oáze v neděli 3.10.2021 od 15.00. Dopolední bohoslužby nebudou.
- Jirka informoval o týmu, který povede Dorost od září. Bude v něm J. Šimek, A. Kouřimská, Z. Tresová (1x měsíčně). Aneta Matysová se zapojí podle časových možností. Také jsme se bavili o tom, co na Dorostu probírat. Předběžný plán je, ale pokud máte nápady, dejte vědět J. Šimkovi.
- Také složení týmu (učitelů) v Nedělní škole bude trochu jiné. I slovíčko k dětem v rámci rodinných bohoslužeb bude nahrazeno kázáním pro děti.
- Někteří z pokřtěných, kteří se ještě nestali členy sboru a chodí mezi nás pravidelně, chceme povzbudit ke členství v našem sboru. I když jsme všichni členy Kristovy církve, členství ve sboru chápeme jako závazek brát na sebe spoluzodpovědnost za sbor a zároveň získat právo vyjadřovat se ke sborovým věcem, mít právo volit.
- Diskutovali jsme o setkáních během týdne - Rozhovorech nad

Biblí, skupinkách. Štefan bude v rámci Rozhovorů pokračovat v Lukášově evangeliu. Také by se rád ujal skupinky v N. Boru (pokud bude zájem se setkávat).

- V Mimoni je do budoucna potenciální místo setkání pro další Rozhovory nad Biblí.
- Martina navrhla, že by mohlo vzniknout i vyučování na téma např. jak si připravit slovo nebo kázání, jak sloužit dětem, církevní dějiny nebo dobové pozadí SZ/NZ zákona.
- Dále jsme se domluvili, že bychom chtěli udělat v září setkání ohledně změn ve sborovém řádu. Termín ještě není daný (čekáme na vyjádření některých bratří, kdy by se jim to hodilo).
- Jako starší plánujeme od října setkání dvakrát měsíčně. Jedno setkání by bylo plánovací, druhé modlitebně – studijní.
- Domluvili jsme se, že se přihlásíme na Kurz vzdělávání pro staršovstva, až se bude konat v Čechách. V roce 2021/2022 se koná v Olomouci.

Na závěr jsme se společně modlili.

Sepsal Jiří Jíra

SVĚDECTVÍ

Naše dovolená na Rhodosu – srpen 2021

Původně jsme plánovali odpočinout si po celoročním záprahu na Dolní Moravě, kde je spousta vyžití pro celou rodinu, i pro dospělé „děti“. Po týdnu rozmýšlení nám naši kluci řekli, že my bychom si to více užili u moře než oni na Dolní Moravě, oni že k moři nechtějí, protože je to v dnešní době komplikované. (měli pravdu, v objím.)

Moře je návykové, alespoň pro mě, takže jsem si k narozeninám nadělila Rhodos. Muž nebyl proti, měli jsme ještě z loňska u cestovky voucher, tak jsme ho chtěli využít.

Jak se termín dovolené blížil, červenala covidová mapa Evropy a já začala být mírně neklidná. Potvrzení o očkování máme, ale co když nestačí papírové, měli bychom si stáhnout tu Tečku, a co je to vlastně ten Covid pas? Pak přišlo vyplňování elektronického formuláře pro řec-kou stranu v angličtině a čekání na QR kód, který údajně má přijít po

ha v mimořádnosti. Bůh příležitostně využívá mimořádné prostředky, aby upoutal naši pozornost, ale od počátku je nejradyji uprostřed nejobyčejnějších věcí. Dítě v Betlémě v jeslích – co může být obyčejnější?

Chápat tuto skutečnost je pro život vůbec a život z víry velmi důležité. Většinou jsme schopni mnohé věci pochopit až při zpětném pohledu. Bůh ale nabízí, abyste věci nahlíželi a chápali v přítomném okamžiku. Chce, abyste chápali věci tehdy, když se skutečně dějí. Bůh chce, abyste si plně uvědomovali každý nádech, každé sousto, každý dětský úsměv, každé slovo, které čtete, každou píseň, kterou slyšíte, každý polibek na rtech.

Bůh miluje obyčejné věci.

Učte se nacházet Boha v běžných činnostech každodenního života. Na konci dne si napište tři chvíle, kdy jste si v průběhu dne byli plně vědomi Boží přítomnosti.

Podle knihy: Matthew Kelly, Ne vzdoruj svému štěstí.

Upraveno.

Z Internetu. Dodala Martina Matysová

ZE SBOROVÉ KNIHOVNY

Katarina Kernová: Nádherný šok

Kdo má rád životní příběhy, jistě se mu tato kniha bude líbit. Je to upřímná výpověď o životě. Inspiruje každého, kdo stejně jako autorka touží po naplněném životě.

Janette Okeová: Láska dostává křídla

Šedmý díl knihy Láska přichází po špičkách.

Belinda, nejmladší dcera Clarka a Marty pracuje v místní ordinaci jako ošetřovatelka. Po boku jedné bohaté a právě zotavené pacientky se vydává poznávat svět... Na této na pohled báječné cestě si uvědomí, že ze své skutečné životní cesty sešla a bude ji stát hodně úsilí se vrátit k opravdovým hodnotám - k Bohu.

Knihy jsou objednaný a můžete si je zapůjčit od 5. 9. 2021.

Růžena Kucová

Jenomže na jiné adrese.

Ale co to znamená? Tolik lidí se stěhuje.

A občas –

Občas se někdo, koho máme rádi, kdo nás má rád –

Občas se někdo přestěhuje do nebe.

Ceká. CEKÁ.

Máme v nebi o přítele víc. Kolik přátel, uvažoval jsem, kolik přátel už mám v nebi... Jednou se sejdeme.

Tolik lidí se mě v poslední době už pokoušelo utěšovat. Ale žádnému se nepovedla útěcha jako tomuhle chlapeci. Manželka nezmizela. Ceká.

V nebi je o jednoho člověka, který mě má rád, víc...

Podle knihy: Eduarda Martina: Srdečné pozdravy z Betléma.
Upraveno.

Z Internetu. Dodala Martina Matysová

Plánování je nezbytné, ale...

Jsem člověk, který si vše plánuje. Obvykle tak kolem června mám zaplněný svůj diář na další kalendářní rok, a to včetně soukromých cest. Jsem velmi organizovaný. Všechno má své místo a mám rád, když je všechno tak, jak má být.

Spousta lidí tyhle vlastnosti považuje za dobré, ale i naše dobré vlastnosti nám mohou bránit v setkávání s Bohem. A je udivující, jak od nás děti tyto věci přejímají. V neděli večer se mě můj šestiletý syn při ukládání do postele obvykle ptá: „Tati, jaký je plán pro tento týden?“ A má rád, když pak procházím celý týden den po dni a probírám svůj rozvrh.

Plánování je dobré a do určité míry nezbytné, ale Boha nacházíme v přítomném okamžiku. Bůh žije ve věčném teď. Neustále nás zve, abychom se pohroužili do přítomné chvíle, abychom mohli být s ním. Právě teď a tady.

Někdy se může stát plánování budoucnosti způsobem, jak se vyhnout přítomnosti. Ale když se vyhýbáme přítomnosti, vyhýbáme se Bohu. Mít všechno na svém místě může být jednak snahou mít vše pod kontrolou, jednak únikem od záležitostí, na nichž právě teď skutečně záleží. Často nacházíme Boha v chaosu svého života, své povahy, svých nezdarů.

Jednou z největších chyb v historii lidstva bylo snažit se najít Bo-

půlnoci před odletem. Nějaké kódy nám přišly hned po odeslání. Radši všechno vytisknout...no, musím přiznat, byly to trochu nervy, ani se mi snad už nikam nechtělo. Uvědomila jsem si ale, že už není cesty zpět a musím se naučit nechat věci volně plynout. To mě Bůh učil na naší dovolené vícekrát. Říkala jsem si, že se snad nestane nic horšího, než že neodletíme, bude-li nám chybět nějaký potřebný papír.

Cestu jsme zvládli. Nevím, jestli to znáte, ale člověk je mimo svoji komfortní zónu tak nějak víc odevzdaný Bohu, nemá to svoje domácí pohodlíčko a jde do neznáma, do jiného prostředí, mezi cizí lidi, je to dobrodružství.

Moře bylo nádherné a blahodárné, slunce páliło až moc a tak jsme se snažili odpočívat, plavat, četli si, prostě pohoda. Udělali jsme si výlet místním autobusem do nedalekého městečka Lindos, kde se nachází johanitská pevnost – její pozůstatky – ze 14. století, která byla vybudována na obranu proti Osmanské říši. Je to krásné místo. Z akropole je nádherný výhled na bílé městečko Lindos a také např. na zátoku Sv.Pavla, apoštola Pavla, který tudy připlul na ostrov Rhodos, aby tady šířil radostnou zvěst o Ježíši. Uchvatné místo. I přes velké vedro 39 st. Celsia to stálo za to.

Během takové dovolené máte spoustu času utřídit si myšlenky, jen tak být, užívat si přítomný okamžik, vnímat krásu a odlišnost zdejší přírody, nemusíte vařit, mýt nádobí, prát a žehlit, můžete se věnovat jeden druhému, ze všedních dní se stanou dny nevšední a všechno vnímáme jinak.

Pátý den naší krásné dovolené mi maminka, se kterou jsme byli v každodenním kontaktu, napsala, že upadla a nemohla se zvednout, že ji až po pár hodinách zvedl Lukáš, když se dostala k telefonu a zavolala mu. Nemohla chodit, měla pohmožděné rameno, koleno, nárt...není jí dobře a má zimnici. Měla jsem o mamku velký strach. Ta bezmoc, že jste tisíce kilometrů daleko a nemůžete dělat vůbec nic, jen se modlit. A nechat věci volně plynout. Nejtěžší věc na světě. Ježíš nás to učí: Všechnu svou starost vložte na Něj, neboť mu na vás záleží...strach působí muka....ničemu nepomůžu, budu-li sevřená strachem a úzkostí.

Přesvědčili jsme maminku, že musí do nemocnice. Na rentgen. Že jí tam pomůžou...musela na tom být opravdu zle, když na to přistoupila. Neměla důvěru v lékaře a do nemocnice se bála, nikdy tam nechtěla. Lukáš pomohl zabalit věci a vyprovodil ji do sanitky. Od té doby jsem s mamkou neměla žádný kontakt, byly to dlouhé hodiny nejistoty. Volala jen klukům, že má vysoké hodnoty špatných látek v krvi a že nemůže volat ani psát.

Nejprve jsem byla ráda, že je mamka v péči lékařů, ale jak jsme o ní nic dlouho nevěděli, nedokázala jsem si užít na dovolené už nic, stále přikovaná k telefonu jsem vyhlížela jakékoli slovo, jakoukoli zprávu. Velkou posilou pro mě byla povzbudivá slova Růženky, které jsem o všem psala, a vědomí, že se za mamku modlí i s Boženou a dalšími. Moc děku-

ji, moc si toho vážím. Prosila jsem Pána, ať mamka nemá bolesti, ať se rozchodí anebo ať odejde v pokoji, ať nám dá Bůh sílu se o ni postarat... nevěděli jsme, co bude, ale Bůh ví všechno. On je naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. Protože jsme netušili, jak na tom mamka je, přemýšleli jsme, jak se o ni postaráme, jak zůstane někdo z nás doma a bude o ni pečovat. Nevěděla jsem, zda to dokážu. Ale připomínala jsem si to slovo, že Bůh nám nedá zkoušku nad naši sílu, ale se zkouškou nám připraví i východisko. Modlili jsme se společně s Bohouškem za východisko. Můj muž mi byl velkou oporou a povzbuzením a já si ho moc vážím a děkuji mu.

Tolik jsem se už těšila domů a představovala si, jak pojedu za mamkou, přivezu jí věci, které by snad potřebovala a domluvíme se, co bude dál. Celou cestu domů jsem nedokázala myslet a modlit se za nic jiného než aby mamka netrpěla, aby se jí Bůh dotkl, aby přijala pozvání do Jeho lásky a odpočinutí, odpuštění, do Jeho náruče.

V neděli ráno, v den, kdy jsme chtěli maminku navštívit, mi volala paní doktorka z nemocnice, že maminku přesunuli na JIP, že se na ortopedii hodně zhoršila, upadla do bezvědomí, že má sepsi a ať se připravíme na nejhorší. Jeli jsme do nemocnice, musela jsem si koupit zelený oblek na JIPku a šla jsem za maminkou. Spala, měla vysokou horečku, ale neměla bolesti, byla klidná. Hladila jsem její horké tváře a říkala jí, že ji máme všichni rádi a ať odejde v pokoji do Boží náruče. Nevím, zda to udělala, to se dozvím, až ....

V pondělí mamince selhalo srdce a odešla navždy. Myslíme, že tady prožila s námi hezké roky, společné výlety, ochotnou pomoc, každodenní setkávání, smích, slzy, nákupy, procházky...mluvily jsme spolu o všem, o životě, o smrti i o Bohu. Maminka už tu nechtěla být, takže se její přání splnilo.

Odešla ve spánku a bez bolesti. Zanechala stopu, lidi, co ji znali, znali její humor, to, jak se prala se životem, kolik věcí musela vydržet. Oni na ni budou vzpomínat. Děkuji všem, co ji i nás nesli na modlitbách. Jsme vděční za vás, Boží rodinu.

Martina a Bohouš.

POVZBUZENÍ KE ČTENÍ

Smrt? To se jen někdo přestěhoval...

Když mi zemřela manželka, byl jsem na dně, úplně na dně... Žil jsem s ní přes čtyřicet let. A šťastně...

Prasynovec mě pozval, abych k nim přijel na Vánoce. Neměli jsme

s manželkou děti, a tak bych trávil Štědrý večer doma o samotě. Rád jsem pozvání přijal a rozjel jsem se k příbuzným. Věděl jsem, že mají hodně dětí, a tak jsem doufal, že se mezi nimi rozptýlím, nebudu mít za přátele o Vánocích jenom vzpomínky a stesk.

„Strejčku,“ přišel za mnou do pokoje syn prasynovce, „nebuď smutnej...“

Pokusil jsem se usmát.

Chápal jsem: smutný host není nejlepší host. A pro dítě, které zažívá třetí vánoční Ježíškův příchod, se smutek nehodí... Zkoušel jsem se usmát ze vsí síly. Ale nedařilo se mi to.

„Bude k jídlu moc dobrot, raduj se.“

Dítě se mě snažilo potěšit, a protože bylo mlsné, napadlo ho hned, jak by mě mělo utěšovat.

Kývl jsem.

Od manželčiny smrti jako by mi vynechávala chuť, skoro jsem nejedl, pohubl jsem a do každého sousta jsem se musel nutit...Tímhle mě tedy chlapeček nepotěšil.

„Uměla tetička vařit?“

Panečku, ta uměla vařit, představoval jsem si, co by asi přichystala za dobroty, v chuťové paměti se mi vybavovaly její oblíbené vánoční divy. Uvědomoval jsem si, že za celý život jsem nepoznal lepší kuchařku.

A taky jsem to dítěti řekl.

„No tak se raduj.“

„Proč bych se měl radovat?“

„No, máme v nebi o kamarádku víc,“ řekl chlapeček spokojeně. „Až za ní přijdeme, tak tam nebudeme sami. Já tam mám už dědečka.“

Věděl jsem, že jeho dědeček před Vánoci také zemřel. Ale žil za hranicemi, děti ho skoro neznaly, a tak jeho smrt pro ně nebyla ničím zvláštním. Byla přestěhováním. Chlapeček bral smrt jako přestěhování.

Přestěhování –

Do nebe.

Smrt?

No a co. Někdo se přestěhoval. Do nebe.

„Ona už tetička na nás čeká,“ vzal mě za ruku a foukal mi na ni, jako mu na ručičku foukala maminka, když ho něco bolelo. „To ona už tetička vymýšlí, co z těch dobrot, co dělala na Vánoce, připraví. Nebuď smutnej. Vždyť máme o kamaráda v nebi víc. Pojď mi radši zahrát loutkové divadlo.“ A už mě táhl za pofoukanou ruku z mého pokoje k loutkovému divadlu.

Smrt?

No a co. Někdo se přestěhoval.

Čeká na nás, jenomže na nás čeká na jiné adrese. Jak je dětská představivost plná útěchy. Ne, to není naivita, napadlo mě, když jsem o tom na Štědrý večer po báječné nadílce přemýšlel. Chápal jsem jeho slova ani ne tak rozumem, chápal jsem je srdcem: co mi ten soucitný chlapeček říkal, přece zní velice přirozeně.

Manželka čeká.

Jistě by mi chtěla něco dobrého připravit... Má mě ráda.